

Poročila in komentarji

Peter
Kolšek

HIŠE Vsi gradijo svoje hiše.
 Hitijo, ker so nesreče blizu,
 ker je slast biti hitrejši.
Z zavihanimi rokavi pribijajo
 polkna in vrata.
 Da ne bo špranj,
 da bo les,
 na katerega bo mogoče potrkati.

Človeku ni dobro samemu biti.
 Zato naj bodo okna velika,
 da se bodo videle druge hiše.
 Naj v njih živijo drugi ljudje,
 naj tolčejo svoje žeblje
 v zid iz železa, lesa ali kamna.
 Naj se njihov dim vali
 na njihove strehe!

Še mnogo bo treba postoriti.
 Skleniti vrtno ogrado,
 pobarvati pasjo uto.
 Potem naj pride zima
 in druge nesreče,

ki jih ne bo treba čakati golih rok.
Morda pa bodo zavile na drugo dvorišče,
morda bo zadelo samo psa pred hišo.

KAKO POČESATI
HČERKO

Če ni zgodnje jutro,
se lahko opravila lotiš počasi.
Najlepše je ostati z njo
in jo dolgo gladiti po laseh.
Tako ji vse dni gledaš v oči,
ona pa ti poglede vrača,
ne da bi vedela za spogledovanje.
Mnogo teže je oditi.
Samo slutiti, kako se v lasnicah
nabira prva žalost, kakor
veter v kotu zadnje sobe.
Tedaj misliš nase, v resnici
pa bi ji moral s čela spihati sence.
In končno, morda je zapleteno
spletati kite, toda zate,
ki stojiš pred njo z glavnikom,
velikim kot prezgodnja igrača,
bi bila to najboljša rešitev.

PORTRET
TEDNA

Ti, ki pozabljaš na luno,
na njeno lepo belo glavo,
s katere kapljajo rjuhe,
in namesto k njej dvigaš oči
k svojim okroglim ranam,
linam, skozi katere žarijo
vate zobate gore –
nekoč boš doživela posrebitev
po prsih in po nasmehu.

K tebi bo legla mesečina,
da boš tenak in lep mrlič;
ko pa se boš zbudila,
boš imela noge v morju,
z vek si boš snela nasmeh
in ga vrnila začudenim ustom.

VISOKO
POLETJE

Italijanke lazijo iz šotorov postrani.
 Nagibajo svoje črne glave, kadar
 pa je gostota, s katero moški opozarjajo nase,
 največja, zaplahutajo po mesečini
 kar v spalnih srajcrah.
 Vsaki četrti je ime Laura,
 vsake sedme ne pokličejo nikoli.
 Opoldne tolčejo z žlicami po borovcih,
 da kratki polži kar sami lezejo
 v sijoče lonce.
 Ko na obali perejo plenice,
 jim otroci zapletajo noge
 in se z vriščem zadirajo v trebuhe
 pisanih škatel.
 Njihovi moški znajo storiti,
 da se dolgo hihitajo, potem pa
 zaspijo z nogami na vzglavju
 in z rokami v mehki Dantejevi lasulji.
 Slovakinja pa so čisto drugačne.

V NOVEM SADU

Govorila sva o prsih,
 o krivulji ptičjega leta;
 zaradi nje ostanejo brez teže,
 dlan pa mora biti obrnjena navzgor
 kot gnezdo.
 Govorila sva o njihovi svileni
 svetlobi, celo o vrtnicah,
 ki jih včasih tu in tam
 pozabijo raztreseni bogovi.
 Lične
 steklenice sva povijala
 z zmeščanimi rokami, nato
 sva drug drugemu kazala
 svoje tople, prazne votline.

POROČILO
S SEJE

Če bi se podolgovat zavihek
 ovratnika na njeni bluzi
 vrnil v predkrojeni položaj,
 bi ji prsi docela prekril.

Če pa bi se navznoter zavihal
še enkrat, bi svetloba
preplavila tudi bradavici.

POSTELJA
IN OVCE

V posteljo legaš črna,
na pol razgaljena,
brez spanca.
Kot samica, ki je zamudila na pašo,
in bo tudi jutri prepozno.
Koraki ob postelji,
ki si jih nazadnje slišala,
so bili tvoji koraki.
In ko zapreš oči,
se ti za hip vrne davni prizor:
nekdo se pase po tebi
in golta črnino.
Nekdo te dviga in ljubi.
In spet postelja. In spet
gmajna na podaljšanih vekah:
trop urnih, izginjajočih ovac,
ki jim valovijo težke zadnjice.

ZIDANICA

To pesem bi moral napisati včeraj.
Zunaj so se že davno prerivale zvezde,
mi pa smo peli o prekratkem življenju
in o bolečini, ki se je razrasla
v molčečih dnevih, a ji nismo znali
poiskati ženskega imena.
Prepevali smo in zdelo se je,
da je življenje nebeških sodov,
ki ne morejo nikoli doseči svojega dna,
okroglo in veselo.

Tako je bilo včeraj,
naše moževanje so videli le pajki
iz svojih toplih, plesnivih kotov.
Danes vemo, da v sodih ni mogoče
dolgo stanovati. Pa tudi v svojih
zidanih hišah že dolgo nismo doma,
breztežno in samoumevno – kakor so
zvezde, nedosegljive, nébu domače.

REFOŠK Refošk, ki te imam resnično rad.
 Bolj kot gmajne, kjer se igrajo dečki,
 ali gostilne, kjer iz temnih kotov
 vstajajo peteronogi moški,
 si mi drag.
 V tvoji temačni rdeči reki, ki z brzicami
 hiti po travnati planoti duše,
 se svetlikajo pojoče belouške.
 In že si dekleta umivajo noge,
 že kamni obračajo stopala proti nebu,
 njihovi trki pa preganjajo samoto,
 kot jo – za dolgo – prežene kratek
 dan trgatve.
 V žametu ni toliko mehke temine,
 kot jo je v tvojem vinu,
 ki stori, da vse kasneje mine.
 Refošk, ki te imam resnično rad!

REKEL SI BOM Rekel si bom,
 naj se stisnem k sebi
 in naj se nikoli ne izpustim.
 Le toplota,
 ki prihaja iz mene,
 pogreza hladno čelo
 v gotovost,
 v uboštvo,
 ki nikogar ne slepi.
 Rekel si bom,
 naj se stisnem k sebi,
 naj, zaljubljenecem enak,
 za roke se držim.